

det var til en Forandring det Spørgsmaal, om Mændene kunde stilles lige med Kvinderne paa dette Omraade. Og alle Talerne var enige om, at nogen virkelig Ligestilling kunde der ikke være Tale om. Venstremanden, fhv. Sognepræst, Redaktør af Ugebladet „Enhver sit“, Hr. *Henning Jensen* gik videst, han vilde have Mændene helt ud af Tilsynet, ud af Loven. Thi, sagde han, „jeg tror, at i en Henseende ere Kvinderne meget dygtigere og klogere end vi, og det er, naar Talen er om at have Tilsyn med Børn, passe Børn og sligt, og det er for øvrigt ogsaa det konservative Standpunkt.“ Hertil svarede saa Højremanden, Amtmand, Greve, Kammerherre o. s. v., *Brockenhuus Schack*: „Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at det er rigtigst, at Tilsynet med disse Plejebørn overlades til Kvinder“. Taleren mente dog ikke, at man behøvede at stryge Mændene af Loven, thi han antog, at Sogneraadene vilde have samme Mening om Kvindernes Fortrinlighed, og selv om Mændene fik Lov at blive nævnte i Loven, troede han derfor, at „det i Praxis vil blive Tilfældet, at man overlader Tilsynet til Kvinder“. Og *Justitsministeren* udtalte i Tilslutning til de foregaaende Talere: „Jeg kan gjerne indrømme, at Kvinder ere fortrinsvis skikkede dertil, og jeg har heller ikke tænkt mig andet end, at det i Reglen vil være Kvinder, eller at de fleste ville være Kvinder“. Taleren havde tænkt sig, at Sogneraadene „i Reglen ville udnævne Kvinder“.

Ved Sagens anden Behandling satte hele Tinget ved Vedtagelsen af et Ændringsforslag sit Segl paa denne Betragtning, at det fortrinsvis bør være Kvinder, der vælges ind i dette Tilsyn. *Ordføreren* (A. Sørensen) udtalte, at det — af hele Udvalget stillede — Forslag om at forandre Lovforslagets Ord (i § 3) „Mænd og Kvinder“ til „Kvinder og Mænd“ skulde indeholde „en Opfordring til Kommunebestyrelsen til først at se sig om efter saadanne Kvinder, der kunne antages at have Vilje eller“ (skulde vel være: og) „Evne til at røgte det ansvarsfulde Kald“. „Man mener, at, medens Mændene vilde tage det som en Pligt, . . . kunde et saadant Tilsyn for Kvindens Vedkommende blive mere end en Pligt, det kunde blive en Kjærlighedsgjerning for dem at udføre“. *Justitsministeren* fandt, at den paagjældende Forandring „kan være meget rigtig, fordi man netop maa gaa ud fra, at det i Almindelighed er Kvinder, som vælges dertil“.